

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIV. évfolyam 8. szám

2020. augusztus

*„Magasztallak téged, mert félelmetes vagy és csodálatos;
csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt.”*

Zsoltár 139:14.

Egyházunk 2020. évi jeligéje:

*„Csendesedjetek el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”
Zsoltár 46:11*

Tervezett augusztusi programjaink:

- 2-án, **vasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: Sóval fűszerezzük a beszédünk!** (Kol 4,6)
- 9-én, **vasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Vágyni a Szentlélek ajándékaira** (1 Kor 12,1)
- 16-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Légy tökéletes!** (Jak 1,4)
- 23-án, vasárnap **Dunántúli Metodisták Találkozója** a püspökszentlászlói arborétum erdei iskolájában lesz.
Tervezett program: 10 órakor istentisztelet, utána kiscsoportos beszélgetések, majd ebéd az erdei iskolánál. A hosszúhetényi Tavasz vendéglőből hozatnánk egy tartalmas levest. Süteményt a testvérek hoznának. Délután séta az arborétumban és a kis faluban, majd 15 órakor úrvacsorás közösség, ahol lehetőség lenne biztonyságtételre.
- 30-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Sztupkai Mihály igehirdetése**

Rendszeres programjaink:

- Szerdán 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban (Köztársaság tér 2/b.)
- Csütörtökön 17 órakor **házcsoport** van Pécsett (változó helyszínnel)
- Pénteken 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason
- Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécsett, 15⁰⁰ órakor Hidason
- Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
- Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.
- Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészsünknel lehet érdeklődni.

Hónapindító ima

Urunk Istenünk, ne engedd, hogy a félelemtől kétségbeessünk, hogy a csalódottságtól megkeseredjünk. Ha elestünk, ne hagyj, hogy a földön maradjunk, és ha elszállt minden erőnk, ne engedj elvesznünk. Segíts, hogy olyankor megérezzük közelségedet és szeretetedet.

KARL BARTH

Születésnaposoknak

*Ahogy a fény az éjszaka végén új napot hoz
elő, úgy ragyog fel előttem Isten kegyelme is.
Mint egy hívó szó, melyet felém mond valaki, és
amelyből tudom, hogy szeretve vagyok.*

J. Newton - R. Wagner

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a
mindennapjaikban!***

Ahogy az egész elkezdődött...

Methodizmus kezdete

Egyik nap néhány ezer ember gyűlt össze, sokkal több, mint amennyien egy templomban elértek volna. Sokan közülük még soha nem voltak templomban vagy imaházban. Egyre több ember szívét érintette meg a beszéd, könnyes szemmel jöttek oda hozzám, és vágyakozással kérdezték, mit kell tenniük, hogy megmeneküljenek. Azt mondtam: „Ha csütörtök este mindnyájan eljöttök hozzám, a legjobb tudásom szerint fogok nektek tanácsot adni ebben.” Első este körülbelül tizenkét ember jött el, a következő héten harminc vagy negyven. Mikor már százan voltak, feljegyeztem a nevüket és a címüket, hogy minél gyakrabban meglátogathassam őket az otthonukban. Így jön létre Anglia methodista közössége, anélkül hogy ezt előre terveztük, vagy elgondoltuk volna.

Isten akarata nem az volt, hogy valamilyen új szektát hozzunk létre, hanem hogy nemzetünket, és mindennek előtt az Anglikán Egyházat megújítsuk, és az Írás szerinti megszentelődést az egész országban elterjesszük.

JOHN WESLEY; BREVIÁRIUM - JÚNIUS 20.

Boldogmondások: Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak

Öröm a szenvedésben

A második *boldogmondás* a *szomorkodóknak* szól (magyarban a síróknak), illetve - Luther fordítása szerint - a *gyászolóknak*. Nincs szó arról, hogy miért szomorkodnak (vagy gyászolnak), hanem mindenki megszólítottatik, akinek oka van a szomorkodásra és a sírásra. Akkor gyászolunk, ha olyan embert veszítettünk el, aki része volt életünknek. Akkor is szomorúak vagyunk, ha olyan valakitől, vagy valamitől kell búcsút vennünk, amitől boldogságot és beteljesedést vártunk. Jézus olyan embereket mond boldognak, akik gyászolnak, nem azért mert megtartották magukban a gyászolás képességét (habár ez nem is olyan magától értetődő dolog, mert a „gyászra való képtelenség” az egyéni embernél, vagy a társadalomban komoly problémákat okozhat). Ő boldognak mondja a gyászolókat, mert az őket ért veszteség okozta fájdalom és a tartalmatlanná vált élet miatti panasz ajtóvá válhat számukra, hogy Isten közelítsen hozzájuk. Hiszen annak ígérete, hogy *megvigasztaltatnak*, nem más, mint annak az ígéretnek körülírása, hogy Isten maga fogja megvigasztalni a szomorkodókat, gyászolókat.

A *vigasztalás* szónak a Biblia nyelvhasználatában sokkal szélesebb és pozitívabb jelentése van, mint a mi köznyelvünkben. A Bibliában a vigasztalás nem azt jelenti, hogy az embereket vigasztaló szavakkal, és a megváltoztathatatlan feletti fájdalom ügyes lekicsinylésével segítsük tovább jutni. *Vigasztalni* azt jelenti, hogy az emberek mellé állunk nehéz helyzetükben, és személyes odafordulásokkal valamelyest kitöltjük annak az ürességnek egy részét, amely az őket ért veszteség által keletkezett életükben. A *vigasztalás* ezért gyakran azt is jelenti, hogy kétségbeeseteket és rezignáltakat bátorítunk, egy gyászból kivezető utat mutatunk fel nekik, és annak egy szakaszán el is kísérik őket. De a *vigasztalás* egyszerűen azt is jelentheti, hogy kitartunk a gyászoló mellett, és elvisel-

jük a *miértre* vonatkozó kérdést anélkül, hogy elhamarkodott válaszokat akarnánk megfogalmazni.

Jézus azt mondja, hogy Isten ilyen módon lesz közel a gyászolókhöz (sírókhoz, szomorkodókhoz), és ez az alapja annak, hogy már fájdalmukban meglássák az üdvösség perspektíváját. Az evangéliumok történeteiben a szomorkodók fájdalma néha az által változik örömmre, hogy nagyon súlyos betegek meggyógyulnak, vagy fiatalon meghaltak visszahozatnak az életbe, mint ahogy azt a naini ifjúról szóló történetben (Lukács 7:11-17), vagy a Jairus lányáról (Márk 5:21-24, 35-43) szóló elbeszélésben olvasható. Ezek kivételek maradnak, annak az alapvető igazságnak jelei, hogy Isten közelségét még a halál hatalma sem korlátozhatja. Miközben Isten maga is átéli Jézus halálában fia elvesztését, olyan Istenként mutatkozik be, aki nem részvét nélkül létezik minden fájdalom, szenvedés túloldalán, hanem olyan Istenként, aki részt tud venni a szenvedésben, és akinek a szeretetétől nem választhat el minket semmi, még a halál hatalma és a gyász sötétje sem (lásd Róma 8:37-39). Éppen ezért az az Isten Ő, aki megígéri a gyászolóknak, hogy „letöröl minden könnyet a szemekről” (Jel. 21:4).

Ennek az Istennek a közelében lenni, és a gyászban (szomorúságban) is hozzá tartozni, ez ad örömet, még magában a fájdalmas időszakban is. Ez egy olyan öröm, amely nem kitörő ujjongásban jut kifejezésre; sokkal inkább olyan öröm, amely kis fényként a könnyeken is átvilágít. Bennük törik meg Isten szeretetének fénye, és egy rejtett boldogság tartózkodó ragyogásaként világlik ki, amely abban áll, hogy tudjuk: semmi sem szakíthat ki engem Isten kezéből, még a szenvedés és a gyász sem.

DR. WALTER KLAIBER: ÚTMUTATÓ A BOLDOGSÁGHOZ
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

V i g a s z - s z ó

Fájdalomban
zokogj,
s ha öröm ér,
bátran sírj!

Kevélységed görcsei
oldódjanak
s nyútt arcodon
fakadjon mosoly!

Isten keze
munkálkodjék benned:
engedd neki!
Csendesedjél el!

A. DEZSŐ KÁROLY

Ki-kicsoda a Bibliában

Mária

Az Újszövetségben a név Maria, vagy Mariam néven szerepel. Mindkét alak a héber Miriam név görög alakja. Valószínűleg az egyiptomi marye szóból származik, ami „szeretettet” jelent.

1. *Mária, az Úr édesanyja.*

2. *Mária Magdaléna*, valószínűen Magdala városából származót jelent. (Lukács 8:2; Márk 16:9). Több helyen is említi a Biblia: Lukács 8:3, Máté 27:55.

Jézus 7 démont űz ki belőle, társnőivel együtt Jézus hűséges tanítványa, ott látjuk a kereszttel, segédkezik Jézus sírba tételénél, elsőként vele találkozik a feltámadott Jézus (Máté 27:61; Márk 15:47).

A Jézus lábát megkenő Mária (Lukács 7:36-50) valószínűleg egy másik személy.

3. *Betániai Mária*, Lázár és Márta testvére (Lukács 10:38-42)

Itt, és János 12-ben az ige arról számol be, hogy Mária megkeni Jézus lábát, és hajával törölte meg. A Máté 26, a Márk 14 és a Lukács 7 is beszél Jézus megkenetéséről, amit egy „bűnös nő”, akit szintén Máriának hívnak végez el Jézuson.

4. *Mária, Klófás felesége*

János 19:25-ben Jézus kereszttel álló asszonyok egyike. Máté 27:56 szerint Jakab és József anyja.

5. *Mária János Márk anyja*

(Ap.csel.12:12) Az ő házába ment először Péter, miután kiszabadult a börtönből. Barnabás nagynénje (Kolossé 4:10).

6. *Mária, egy római keresztyén nő.*

Sokat tett a római gyülekezet érdekében. Pál többek között őt is üdvözli. (Róma 16:6)

„KI-KICSODA A BIBLIÁBAN” CÍMŰ KÖNYVBŐL
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Jézus mondja: „Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben!”

János 15:9

Hogyan találta meg Istent egy meggyőződéses ateista

Most is ott ül az első sorban, pedig tegnap előadásom alatt kihívóan, gúnyosan mosolygott rám.

Ma a bűnről beszélek, „amely gyalázatára van a nemzeteknek” (Példabeszédek 14:34), és Isten igazságáról, amely nem tűr semmilyen meg nem bocsátott bűnt. A nő azonban úgy tesz, mintha mindenben csak nevetni tudna. Továbbra is gúnyosan mosolyog, amikor Isten mentő szeretetéről beszélek Jézus Krisztusban. Miközben a többi hallgató hálásan figyel, ő csak megvetését mutatja ki.

Alig hangzik el a záróének, gyorsan előrejön, és minden köntörfalazás nélkül belekezd: - Olyan értelmes embernek látszik, csak az a kár, hogy ilyen maradi. Isten meg a Biblia? Hiszen ezek gyerekmesék! Tudja, csontom velejéig ateista vagyok, és bebizonyítom önnek, hogy ilyen Isten, amelyet ön hirdet, nincs és nem is lehet. Az én Istenem a Természet. Ez legalább kézzel fogható. - Így heveskedik. Úgy tűnik, hogy semmivel nem lehet megfékezni.

Mikor végre szóhoz jutok, nyugodt hangon jegyzem meg: - Ha annyira szilárdan meg van róla győződve, hogy nincs Isten, miért jön keresztyén összejövetelre? Egyébként pedig az az Isten, akiben én hiszek, egyáltalán nem függ az ön véleményétől, vagy úgynevezett bizonyítékaitól.

- Éppen ez az - vág a szavamba. - Nem is akartam idejönni, moziba akartam menni. De útközben megálltam egy hirdetőoszlopnál, hogy a színház és moziműsort megnézzem. Pillantásom ekkor egy nagy plakátra esett, amelyen óriási betűkkel ez állt: Isten tulajdona vagy! És ezalatt olvastam a meghívást az ön előadásaira. Nevetnem kellett azon az ötleten, hogy egy olyan Istené vagyok, tehát egy lényé, aki nincs is. De kíváncsiságból eljöttem, amint látja, és csak nevetni tudok ennyi hülyeségen, méghozzá a felvilágosult huszadik században!

Végre megint szóhoz jutok. Valahogy az az érzésem, hogy éppen ennek az asszonynak ütött „Isten órája”. Ezért beszélek vele barátságosan a lényegről: - Tudja, hogy most és itt mi történik? Isten keresi önt, és meg fogja találni. Újra el fog jönni, mert egyszerűen nem tehet mást. A végén nem fog úgy elmenni, ahogy idejött. - De a nő csak gúnyosan nevet és ott hagy.

Én azonban sokat imádkozom érte. Másnap este tényleg ott látom az első sorban.

Az evangélizáció két és fél hete végéhez közeledik. A nő minden este ugyanazon a helyen ül. Ekkor következik be a nagy fordulat.

Utolsó előtti este előadás után újra előrejön az emelvényhez - de már más, új ember! Megváltozott, ami csak akkor történik az emberrel, ha Isten veszi kezébe, és belülről megújítja. Nevetése is egészen más, amikor megszólalt: - Tudja mit csináltam tegnap éjjel?

- Csak sejtem, úgyhogy, kérem mondja el.

- Minden könyvemet eldobtam, ami az Isten elleni mozgalomról szól. Talán tudja, mit érez az ember, ha egész életében Isten ellen harcolt, és végre belső békességet talál. Ön mutatta meg nekem az Istenhez vezető utat. Jézus Krisztus tényleg az egyetlen út. Szívből köszönöm önnek. Most már tudom, hogy olyan ember lehetek, aki az Úr Jézus keresztye alatt bocsánatot és békességet talált.

Még sok mindenről beszélgettünk. Együtt imádkoztunk, és hálát adtunk Istennek mentő szeretetért, amely istentagadóknak is szól. Utána boldogan ment haza, és megtanult hitből is nevetni.

HEINZ STOSSBERG
„EVANÉLIUMOI ÉLETKÉPEK” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Feledni is

A megbocsátást régen ismerem,
de feledni is taníts, Istenem,
hogy mindazt, ami másra terhelő,
már soha többé ne hozzam elő.

Feléd nyújtom

Feléd nyújtom kezem, Örök Jóság,
Te tudod, mennyi az adósság:
hálám kútja mennyiszor kiszáradt.
Mint szomjú föld, epedek Utánad.

FÜLE LAJOS

Egymásra találtunk

Amikor a rádióújságban böngészve megláttam a nevét, egy régi, igen kedves emlékkép villant fel bennem. A pódiumon állt, és jobb kezével a zongorára támaszkodva, szelíd mosollyal, szinte szégyenkezve fogadta a közönség tomboló tapsviharát.

Már az első pillanattól kezdve valamilyen megmagyarázhatatlan rokonszenvet éreztünk egymás iránt. Pécsi tartózkodása alatt többször is találkoztunk, pedig nem igen tudtunk beszélgetni, mivel én nem tudok csehül, ő meg nem tudott magyarul, az a kevéske német pedig, amelyet udvariasan felkínáltunk egymásnak, éppen csak arra volt elég, hogy szakmai ügyeinket tolmács nélkül úgy, ahogy elintézzük.

A harmadik napon este, amikor a szálloda halljában meglátott, a szokásosnál is szélesebb mosollyal fogadott. Szabályosan odafutott hozzám, átölelt, és - mintha valami nagy titkot közölné - átszellemülten ezt súgta a fülembe: „Lieber László ... wir sind ... Brüder!”

Nem tudtam mire vélni ezt a váratlan gesztust. Zavaromat nyilván észrevette, mert összeszedve csekélyke német tudását, lelkes magyarázatba kezdett: „Nachmittag ... in Kirche ... Taufe ... Verstehst du? Ha?” Egyszerre minden világos lett számomra.

Azon a délutánon egy nem mindennapi keresztelési szertartás résztvevője voltam. Egy olyan kisbabát kereszteltünk, aki az orvosok véleménye szerint nem jöhetett volna a világra, vagy ha mégis, akkor nyomorékként. De a világra jött, és gyönyörű egészséges baba volt. Én annak a közösségnek tagjaként álltam a keresztelőkút mellett, amelyik hónapokon át kitartóan imádkozott a baba életéért, és az édesanyja megtéréiséért. A baba megszületett, az édesanyja pedig rátalált Istenre. Teljesen érthető volt, hogy az örömtől alig bírtunk magunkkal: énekeltünk, ölelgettük egymást, és hangos szóval dicsőítettük az Urat. Ebben az örömmámorban ugyan ki vette észre, hogy a templom mélyéből valaki meghatottan figyel bennünket?

Már csak egy napja volt Pécsett, de ez alatt az egy nap alatt minden szabad percünket együtt töltöttük. Nyakatekert német félmondataiból megtudtam, hogy Prágában egy kisközösség tagja, lakásokon jönnek össze imádkozni, Szentírást olvasni, és hogy titokban - hiszen akkor még náluk is éppúgy vörös csillag díszelgett mindenütt, akárcsak nálunk - különféle szolgálatokat végeznek az egyik prágai plébánián.

Őszintén sajnálom, hogy találkozásunknak nem lett folytatása. Számára más országokban szervezett hangversenyeket a koncertiroda, nekem meg semmi dolgom nem akadt Prágában. Úgy tudom, néhány évvel ezelőtt meg is halt. A Bartók Rádió most egy régebbi koncertjének felvételét sugározta.

Mindezek ellenére nagyon bízom benne, hogy a János evangélium csodálatos szőlőtő-metáforájáról folytatott beszélgetésünket, amely akkor, távozása miatt megszakadt, egyszer még folytathatjuk. Talán nem is kell túl sokáig várni rá. Közös Gazdánk előbb-utóbb engem is szólítani fog, és akkor majd ott, nála, tovább diskurálhatunk. Még hozzá nyelvi nehézségek nélkül...

DOBOS LÁSZLÓ
„LÓ A TEMPLOMBAN” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

A Pásztor

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben. (Zsoltár 23:6)

Családommal együtt egy hegyen lévő házban éltem. Egy völgyre nyílt a kilátás, amelyen egy keskeny út húzódott végig. Jobbról és balról sűrű erdővel borított meredek hegyoldalak kísérték az utat. Egyik nap azt láttam, hogy egy pásztor ezen az úton elnyúló sorban terelte nyáját. De egyszer csak elhagyta ezt az egyenes utat, és nyájával együtt bement a sötét erdő közepébe, ahol meredeken felfelé kellett kapaszkodniuk. Miért vezette a pásztor juhait erre a kényelmetlen útra? Utána azonban felismertem a pásztor célját: fenn a hegyen, a sötét erdő mögött egy csodálatos, buja fűvel borított rét terült el. Oda szeretne vinni a juhait. Ahhoz azonban, hogy eljussanak erre a rétre, először át kellett menniük ezen a sötét erdőn.

Talán felismered magadat ebben a képben? Ha Pásztorod éppen nehéz úton vezet, akkor biztos lehetsz abban, hogy: a Jó Pásztornak a legjobb szándékai vannak veled. Egyszer fel fogod ismerni, hogy miért

kellett átmenned ezen a krízis-helyzeten. Bízzál Jó Pásztorodban, Jézus Krisztusban, és kövesd Őt! A sötét völgynek vége lesz! Akkor ismét felragyog a világosság. Azért imádkozom, hogy hitünk az ilyen helyzetekben beigazolódjon és kitartson!

PETER BRONDIK

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Hála

A hálából élünk, ha élünk.
Hála nélkül mi más az élet:
szakadéknyi mély hiányérzet,
mibe az ember beleszédül.

FÜLE LAJOS

Mit jelent szeretni igazán, szentimentalizmus nélkül?

Egyszer Albert Schweitzer életrajzának olvasgatása közben fogalmazódott meg bennem a szentimentalizmus mentes szeretet lényege így: rendelkezésedre állok!

Mert ennek a modern nagy „szentnek”, orvos–művész–misszionáriusnak egész élete és istenszeretete összefoglalható ebben: Rendelkezésedre állok, Istenem, teljes szívemmel, teljes lelkemmel, teljes erőmmel, teljes elmémvel!...

Ha valaki ezt egyszer így, minden szentimentalizmustól mentesen „bejelenti” Istennek, annak Isten azonnal rendelkezésére bocsát embereket, mintegy válaszul: Közöttük, feléjük állj nekem rendelkezésemre! Embereknek bocsátja rendelkezésére Isten a nála így, szeretettel jelentkező embert.

Isten Albert Schweitzert Afrikába küldte „szeretni”. A Lambarené környéki beteg feketéknek bocsátotta rendelkezésére a nála jelentkező Schweitzert! „Bennük és közöttük szeress engem!”

Lehet, hogy neked vagy nekem se ad kevésbé nehéz feladatot, csak kevésbé tetszetőset: „Egy külvárosi tömeglakás zajos udvarában lakók között és bennük szeress engem!”

GYÖKÖSSY ENDRE

C s e n d

Minden, ami igazán fontos, csöndben történik.
Csöndben pattan a rügy, és nyílik a virág,
Csöndben hajnalodik, és alkonyodik.

Csőndben, lehunyt szemmel látunk túl a láthatón.
Csöndben, lábujjhegyen lehet csak lényünk belső rejtekébe lépni,
ahová Jézus is elvonult, még tanítványai elől is.
Hol egy hegytetőre, hol a pusztába, oda, ahol a Hang beszélt velem.
Ilyenkor nem volt magányos, csak egyedül maradt.
Látszólag egyedül.

Az ilyen egyedüllét nem délibáb.
Nem a csalódottak menedéke,
nem a rezignáltan menekülőök elefántcsonttornya,
hanem az elfelejtett kozmikus dimenzió,
a megcsendülő csend dimenziója,
ahol összeér az ég a földdel, az innen-való a túlán-valóval.
Ahol mindig kigyullad valami csipkebokor,
mint Mózesnek a pusztában,
és beszélni kezd hozzánk Isten.
Ebben a csöndben mi is otthon lehetünk:
az elhagyott Óhazában, bárhol, bármikor.

GYÖKÖSSY ENDRE:

*Atyám légy segítségemre, hogy dicsőítselek és magasztaljalak téged.
Segíts felismernem jótéteményedet, engedd, hogy átéljem a benned való
elrejtettséget, engedd, hogy valódi örömet tapasztalhassak meg!*

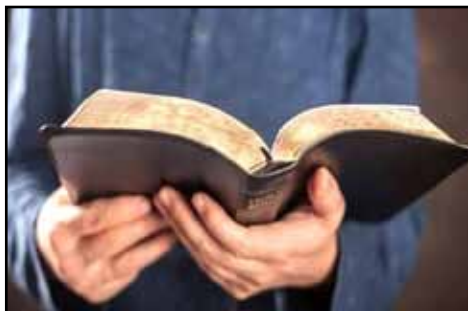
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Egy idős indiai férfi

Tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” Apostolok cselekedetei 1:8

Üdvöztőlünknek e szavainál egy angol kormányhivatalnok élménye jut eszünkbe, aki kormányának megbízásából dolgozott Indiában. Hívó ember volt, és amikor csak lehetett, bizonyosságot tett az indiaiaknak az evangéliumról. Amikor egyszer Bibliával a kezében nagy tömeg előtt prédikált Isten szeretetéről, egy idős

férfi odajött hozzá, és elkérte a Bibliát, amelyből az angol hivatalnok prédikált. A hivatalnok csodálkozva és habozva adta oda a Bibliáját az indiai férfinak. Az hosszú ideig nézte a drága könyvet, majd megkérdezte: „Mennyi ideje van meg ez a könyvetek?” Az angolnak

el kellett mondania, hogy a Biblia már sok nyelven, és sok évszázad óta ismert Európában, és hogy sok embernek van saját Bibliája. Az idős ember könnyes szemmel felelt erre neki: „És csak most jöttök ezzel a drága üzenettel hozzánk, Indiába? A szüleim, a nagyszüleim és egyetlen más elődöm se hallott soha semmit Jézus Krisztusról, aki szeretetből meghalt a kereszten a bűnösökért. Ők mind a Megváltó nélkül mentek el, mi lesz velük?” Megrázó vád ez ennek az idős, Indiában élő férfi szájából. A kormányhivatalnok nagyon zavarba jött, mivel sokan hallgatták ezt a párbeszédet, és némelyek a fejükkel bólogattak, hogy megerősítsék a férfi kijelentését. Amikor a hivatalnok visszatért Európába, mindenütt elmesélte ezt az élményt, hogy az emberek mind el vannak veszve, és mennyire várják az evangéliumot.

Mennyi elveszett bűnös vádolhat meg minket az idős indiai férfi szavaival? Mindannyiunknak nemzedékek óta birtokában van a Biblia értékes könyve. Mit teszünk mi a drága evangélium elterjedéséért?

„PÉLDÁZATOK, IGAZ TÖRTÉNETEK” CÍMŰ KÖNYVBŐL

A késői évek áldásáról

Ilyen címmel jelent meg a Gerth Medien Kiadónál Billy Graham könyve. Ebből a könyvből adunk közre néhány gondolatot.

Mi mindent nem kell tennünk

Már sok generációval előttünk is voltak emberek abban az életkorban, amiben most mi vagyunk, mindenesetre azok nélkül a kellemségek nélkül, amiket mi élvezünk. E kényelmességek révén naponta sok időt takarítunk meg, amelyet más célra fordíthatunk. Közülünk a legtöbb embernek már nem kell magának megtermelnie a napi élelmiszerszükségletét, nem kell minden reggel elmennünk vízért, vagy sok kilométert utaznunk, hogy egy barátunkkal beszélgethessünk. Ahelyett, hogy idegesítenének az új műszaki fejlesztések, hálásnak kellene lennünk, hogy általuk több idő áll rendelkezésünkre, amelyben Isten áldásaira koncentrálhatnánk figyelmünket. Ha mindezen elgondolkodunk, amit Istentől kaptunk ajándékként, ez sok órát vehet igénybe - és ezt nézetem szerint meg is kellene tennünk.

Pál írja: „... *ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!*” (Filippi 4:8)

Isten nem hagyja el az öregeket

Amikor Pál megírta ezeket a reményteljes szavakat a Filippiben lévő gyülekezetnek, éppen börtönben ült. Életkörülményei kemények voltak - és ennek ellenére írt levelet olyan embereknek, akik hozzá hasonlóan Krisztusban hittek, hogy hitükben megerősítse őket. Azok az emberek, akik börtönbe zárták Pált, kétségtelenül azt feltételezték, hogy Pál feladta Istenért végzett szolgálatát, de a megmentője iránti buzgalma ösztönözte őt, amikor azt írta, hogy: „... *de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé*” (Filippi 3:14).

Bár Pál az életének végéhez közeledett, nem engedte, hogy múltja negatív hatást gyakoroljon a jövőjére nézve. Minden erővel előre törekedett. Egy másik levélben, amelyet Pál a börtönből írt, önmagát „az öreg Pál”-

nak nevezte (Filemon 9). Nem engedte azonban, hogy rabsága és testi korlátozottsága visszatartsa attól, hogy másokat bátorítson, és arra szólítson fel, hogy helyesen cselekedjenek. Isten igéje hálával kellene, hogy eltöltsön bennünket, mert Ő nem hagyta el az időseket.

Készen áll Ön?

Készen áll, hogy figyelmen kívül hagyva a testi szenvedéseit, pénzügyi szükségégeit, vagy az idős korról járó magányt, Isten használhassa önt? Bár Pál maga is szükségét szenvedett, mások felé nyújtotta ki a kezét. Gondoljunk csak bele, hogy Pálnak milyen korlátozott lehetőségekkel kellett beérnie - és ennek ellenére szavaival milyen befolyást gyakorolt: „*A te szeretetedben sok örömünk és vigasztalásunk volt, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem*” (Filemon 7). Ön is lehet „*olyan kellemes illat, amely tetszik az Istennek*” (Filippi 4:18).

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Te vagy a cél

Békességed, mint a folyóvíz,
körülvesz és ölelve ringat.
Te vagy a Cél, Te vagy a partja
az álmaimnak.

Te jössz felém a hónapokban,
Te integetsz tünt napjaimból.
Hozzád fogok elérni egyszer
a földi lét határain túl,

szegényen is gazdag reménnyel,
fáradtan is öröme frissen.
Lelkem kitör únt börtönéből,
hogy szüntelen ujjongja: Isten!

FÜLE LAJOS

Hogyan teljesült Margarete utolsó kívánsága

Egy forró nyári napon a városba mentem. A kikötőbe vezető szűk átjárón kellett áthaladnom. Hirtelen nevemen szólított valaki. Mikor a hang irányába fordultam, egy férfit láttam, aki kunyhója ajtajában állt.

- Jó napot! Lenne szíves bejönni? - kiáltotta oda hanyagul. - Beszélni akar velem, barátom? - kérdeztem nyugodtan, figyelmen kívül hagyva ócska ruházatát és durvaságát.

- Én nem - felelte -, hanem itt az ajtó mögött fekszik az öreg, ő akarja magát látni. Készül a nagy útra, és szeretné tudni, hogy az útlevele rendben van-e.

- A felesége talán? - kérdeztem részben szánakozva, részben kelleetlenül.

- Vegye úgy, ahogy akarja - jelentette ki. Állandóan nyaggat a kéréseivel, hogy hívjam el önt. Örülök, hogy itt elkaphattam.

Beléptem a viskóba, amely csak egy szobából állt. Itt feküdt a beteg asszony. Felém nyújtotta a kezét, és így szólt: - Hála Istennek ezért a jószágért! - Ezek a szavak is megerőltetőek voltak számára, és látszott, hogy közeledik a vég. Legfeljebb harminc éves lehetett. Arcán csodálatos finomság, lelki fogékonyság, és olyan nemesség rajzolódott ki, hogy elcsodálkoztam. Milyen nagy különbség volt a férfi és az asszony között! Először nem is tudtam megérteni, hogy egy ilyen finom lény hogyan lehet egy ilyen kemény ember felesége.

- Örülök, hogy láthatom, mielőtt meghalok. Szeretném arra kérni, hogy imádkozzon a férjemért - és az ajtó felé fordult, ahol a férje állt.

- Margarete - szólalt meg a fejét felénk fordítva - ha ezért hívtad a prédikátort, hogy értem imádkozzon, csak újabb szerencsétlenséget hozol magadra. - Aztán felém fordulva így kiáltott: - Ha értem akarsz imádkozni, egyenesen az ördöghöz fordulj.

A boldogtalan asszony lehunyta a szemét, és úgy látszott, mintha csendben imádkozna. Arcán türelem és elszántság látszott. ami arra vallott, hogy méltatlan férje igen gyakran kigúnyolta a hite miatt.

- Nincs szükségem a vallásotokra! - kiáltotta átkozódva. - Ember ön? - kérdeztem. - Miért, mi lennék? Nem vagyok én kutya. - felelte rosszindulatú nevetéssel.

- Ha ember, akkor szüksége van istenhitre, mindazzal, ami ezzel jár.

Gyűlölködő pillantást vetett rám. Észrevettem, hogy keze ökölbe szorult, mintha mérgében verekedni akarna. Felesége észrevette, és felkiál-

tott: - Jakob, ne merd megtenni! - Fel-alá kezdett járkálni a szobában gondolataiba mélyedve. Felesége szemével mindenhová követte lépéseit. Aztán megszólalt: - Régebben jó és gyengéd volt, de a házasságkötésünk után minden megváltozott. Az iszákosság és a rossz társaság elrontották. Ha meghalok, ne felejtkezzen meg róla, imádkozzon érte, látogassa meg, beszéljen vele. Neki is van lelke, és szüksége van a Megváltóra, Krisztus kereszthalála nagyobb, mint a bűne, az Úr könyörül rajta, és megbocsát neki.

Megígértem, hogy teljesítem a kérését. Őszintén megköszönte.

A halál árnyékában

Margarete ágya mellett térdeltem, és imádkozni kezdtem. Amikor felálltam, mosolyogva jegyezte meg: - Tudom az én Megváltóm él. Jakob, gyere ide. Nem sokára elmegyek, hogy búcsúzzam el tőled.

Miközben imádkoztam, férje odalépett az ágyhoz, de mellén összefont karral, és látszólag részvétlenül.

- Gyere közelebb, Jakob, nézz rám, és add a kezed.

Engedelmeskedett, kezét nyújtotta, de kelletlenül. Látszott, hogy nem hagyja közömbösen a dolog, a haldokló felé fordított arca hatott rá. Merően nézett a feleségére.

- Jakob - mondta lágyan - elmegyek, ahhoz megyek aki átvitt a könyvek völgyén. Az Úr Jézushoz megyek, aki szeret, és aki meghalt értem, hogy megnyissa előttem a menny kapuját. Ott nincs bűn, ott nincs könny, és nincs szenvedés. Isten mellett örök boldogság vár rám, és örök élet. Ebben a pillanatban az a csodálatos reménység erősít, ami az evangéliumban van megírva, ez tölt el békességgel. Te mindig indulatos voltál velem, ha Isten ígését olvastam. Bocsáss meg, nem akartalak bosszantani. Jakob, csókolj meg búcsúzóul.

Legnagyobb meglepetésemre letérdelt, és megcsókolta felesége homlokát. Az asszony mosolygott, kezét a férje fejére tette, és imádkozott: - Atyám dicsőítsd meg nevedet! Tedd a férjemet hűséges keresztyénné.

Utána csodálatosan megható kedvességével, amely egészen haláláig nem hagyta el, így szólt: Kedves Jakob, búcsúzóul. Nem jövök vissza hozzád, de te odajöhetsz, ahol én leszek. Remélem nem örökre búcsúzóul...

Ezeknél a szavaknál a férfi arca megváltozott, álla remegni kezdett, és könnyeinek szabad folyást engedett.

Szavakkal nem lehet leírni, milyen ragyogó arca volt a haldoklónak. Meghatódva csókolta meg férjét, és így szólt: - Jakob, könnyeid örömet okoznak nekem. Legyen az Úr kegyelmes hozzád, hogy odajöhess, ahová én megyek. Megígéred, hogy keresni fogod az üdvösség útját?

- Margarete, Isten segítségével megteszem - felelte izgalomtól remegő hangon. Idegenül hatottak a most kiejtett szavak, hiszen olyan lágyan hangzottak, és a feleségéhez szóltak: - Én gazember! Én örült! Nem vagyok méltó, hogy a közeledben legyek, aki olyan közel vagy Istenhez. Margarete, bocsáss meg nekem minden igazságtalanságot. Nem tudtam, hogy a szentséged igazi. Most látom, hogy ki vagy, és mi adott neked erőt mindazt elviselni, amit én okoztam neked. Isten bocsássa meg nekem! Mennyire utálok magam...! - Megint földöntúli, kedves mosoly jelent meg a haldokló arcán. Hirtelen felnyitotta a szemét, és felkiáltott: - Halljátok az éneket? A mennyei kar énekel! - és mintha csatlakozna hozzá, lelki énekeket énekelt. Hangja gyengébb lett, ekkor én csatlakoztam az énekhez. Hirtelen felkiáltott, mintha valakinek felelne: - Igen, Isten Báránya, Jézus, Megváltóm, követelek. Örökre veled leszek! - Ezek voltak utolsó szavai. Elérkezett a vég.

Jakob megtérése

Férje még sokáig térdelt ott. Utána nagy gyengédséggel és tisztelettel nézett feleségére. Felállt, lehajolt hozzá, és még egyszer megcsókolta kihűlt homlokát.

- Barátom - szóltam hozzá - most láttad, hogy hogyan hal meg a hívő ember. - Igen - válaszolta - de azt is látom, hogyan élt. Ez az asszony Isten angyala volt, akit hozzám küldött. Most értem meg. Gyengeségnek neveztem azt, ami erőt adott neki gúnyolódásaimat elviselni. Tudja, mi csoda örült vagyok? Állat vagyok! Rettenetesen bántam vele. Válaszul csak szeretetet és gondoskodást kaptam tőle. Mindig igazat mondott. Gyűlöltem a jósága miatt. Nem csak az Úr Jézusról szóló bibliai ígék, hanem szent élete is állandó büntetés volt lelkiismeretemnek, és élő bizonyosság volt ellenem és bűnös életem ellen.

Jakob a temetésen komoly volt, és nagyon figyelt. A sírnál újra elfogta a lelkiismeret-furdalás és a bánat. Arcát mindkét kezével eltakarta, úgy szenvedett az asszony elvesztése miatt, hogy mindenki szánakozott rajta. D. Jakobot jól ismerték a kikötőben. Mindenki az egyik legelvetemül-

tebb embernek tartotta, és csodálkoztak könnyein, mert nem tudták, mi történt vele.

Ettől kezdve Isten kegyelme hatalmasan munkálkodott benne. Megtapasztalta magán a bűn és a Sátán hatalmát. Felesége életében látta, hogy igazi békesség élhet az ember szívében, amelyet hit által kapunk Jézus Krisztus kereszten szerzett áldozatáért.

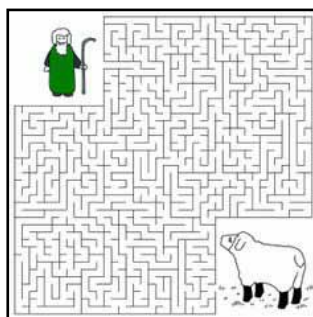
Jakob nem sokára hitre jutott Jézus Krisztusban.

M. NAPRASCH

„EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Voltam – vagyok

Voltam elgurult drahma,
voltam elveszett bárány,
porban s tövis közt hagyva.
A MESTER így talált rám,
s vagyok most meglelt drahma,
vagyok megtalált bárány.

FÜLE LAJOS

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hangyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint;
még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.*

Példabeszédek 22:6

